

NØVN

Bjarni Jøkladal

17.10.1926 – 23.10.2019

Tað var á Essostøðini í Kollafjarðardali, at tú gavst tær far um henda mann. Har rak Bjarni sína egnu fyrirøku í tríati ár. Mong munnu minnst aftur á løtur Frammi í Dalinum, har beinasemi varð víst og hjálp, tá ið stóð á, annaðhvørt tú ein summardag vart uppsteðgaður fyri brennievni, ella tú á vetrardegi ikki vanst vegin víðari í eini kavaódn.

Bjarni var fuglfirðingur, men føddur á Tvøroyri. Foreldur hansara vóru Maria, fødd Høgnesen, ættað úr Oyndarfirði, og Óli Jøkladal, vanligi róptur Óli á Lakjuni, sum var ættaður úr Fuglafirði. Maria var sjúkrasystur og var kend millum manna sum hjálpsom í heimbygð síni, har eingin lækni var í teirri tíðini. Óli var skipari. Hevði gingið á sjómansskúlanum í Marstal. Óli gjørdist seinni havnarmeisteri í Fuglafirði.

Bjarni var elstur av seks systkjum. Hini systkini eru Høgni, Ragna, Oddma, Heri og Ólav. Tríggir av Jøkladalsbrøðrunum vóru maskinmeistarar.

Eftir barnaskúlan í Fuglafirði varð farið í holt við at læra á Tórshavnar Skipasmiðju og hildið varð fram við læruni í Blikksmiðjuni hjá Kjølbro á Fornagørðum í Klaksvík, har morbróðir hansara Erling Høgnesen var leiðari. Eftir lokna útbúgving og motor- og maskinpassaraprøvan í Havnini seinast í fjørutiárunum fór Bjarni til skips sum 2. meistari við skonnartini "Hjærd-is", sum júst hevði fingið nýggjan B.&W. motor ísettan. Eftir hetta var hann 2. meistari við trolaranum Krosssteini. Nú bar leiðin so aftur til Klaksvíkar, har maskinistskúlin var á dagsskránni fyrst í fimmtiárunum.

Næstu tiggju árin var Bjarni síðan á sjónum, fyrst sum maskinmeistari nøkur ár við hvalabátinum Sirru í miðjuni av fimmtiárunum, síðan við trolarunum hjá Kjølbro Jóhannesi Patursson – Bóndanum – og fyrst í sekstiárunum við Sjúrdarbergi, til hann legðist upp á land.

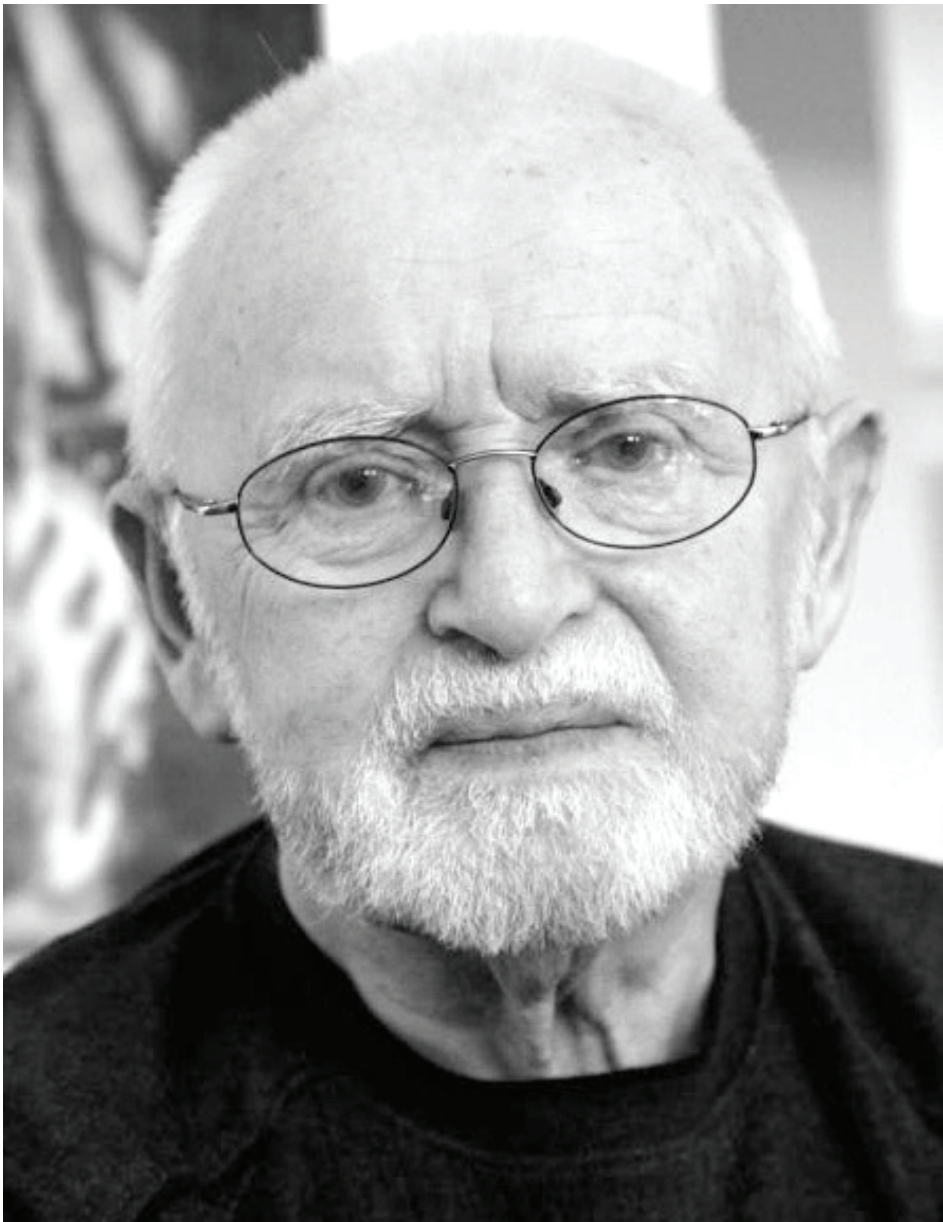
Ein skipsfelagi Bjarna, Jógvann Hammer, hevur greitt frá: "Eg hevði tann forrætt at sigla saman við Bjarna við Sjúrdarbergi í 1963. Tá kom hann mær til hjálpar, einaferð radarin var fyringigin, og vísti hann tá, hvussu góður handverkari hann var. Tað vísti seg at vera ein mekaniskur feilur. Eitt pinkulítið tannhjól var brotnað, og mekaniskir eykalutir vóru ikki til at uppdríva í Grønlandi.

Tá vóru góð ráð dýr. Skuldu vit bróta túr av, ella hvat. Tá mælti Bjarni á sín stillföra hátt, at hann vildi gera eina roynd. Ongin kjansur, helt eg. Men ikki veit eg - nakað seinni kom Bjarni aftur, og hevði hann tá gjørt eitt nýtt tannhjól úr einum bakelit-stykki, hann hevði funnið. Eg setti tað í og setti Kelvin-radaran í gongd aftur.

Jú - hann riggaði - og tannhjólið helt túrin út.

Soleiðis reddaði hann tann túrin hjá Sjúrdarbergi, hjá okkum øllum og hjá Kjølbro."

Mangan segði Bjarni frá minniliga

túrinum við Sirru, tá ið teir fingið ein bláhvál – einasti bláhválur, ið varð fingin tey árin. Bjarni stóð sjálvur við spælið hesa spennandi løtu.

Bjarni tók nú við leiðarastarvinum í Blikksmiðjuni hjá Kjølbro á Fornagørðum í Klaksvík, har hann mong ár frammanundan hevði starvast. Starvið røkti hann til lítar, inntil hann flutti í Kollafjarðardal í 1968.

Bjarni var ættkæmur maður og tókst nógv við ættargransking. Øll árin, eftir at hann gavst at sigla, hevði Bjarni bát, og var hetta hansara høvuðsitriv, tá ið ein løta beyðst. Bjarni var, eftir at høvuðsyrkið varð lagt á hillina, kortini lættur á fótum og var fúsur til verka at taka eina hond í, har ið á stóð. Í so máta kundi hann gera mongum ungum manni til skammar við áræði sínum og virkisfýsni. Optimismuna tókst tú ikki frá honum.

Bjarni giftist í 1952 við Torbjørg Maritu, fødd Jacobsen - seinni á Bergi, ættað úr Klaksvík. Foreldur hennara vóru Elisabet, rópt Betta, fødd Mikkelsen, ættað úr Syðrugøtu, og Sámál á Bergi, vanligi nevndur Sámál hjá Antinesi. Torbjørg andaðist í 2011, 78 ára gomul. Bjarni og Torbjørg fingi tveir synir: Ólav og Bjarta. Ólavur býr í Hoyvík, og Bjarti býr í Sørvági.

Bjarni var virkin í samkomulívinum í brøðrasamkomuni, og myndaði hann

Men nú, farin um tey níti, tók megin umsiðir at vikna, og Bjarni legði sær leiðina oman á Lágargarð, har hann búleikaðist hetta seinasta hálva árið.

Ein av yndissálmum Bjarna var hesin, sum so mangan varð sungin í Zion í Kollafirði: *Hvør elskuligt títt bústað er, á, Harri, Kongur mín.* Sálmur eftir Hans M. Miklagarð við lagi eftir Jens Gutesen.

Ja, tínum skjóli trygt hvønn dag
vit liva styrkjast í,
inntil ein dag har uppi klárt
lívssólin skínur frið.

Í sálminum *Deginum eg bíði eftir, skínandi og signaðum* skrivar Samuel T. Francis í týðing Victors Danielsen við lagi eftir Franz Joseph Haydn:

Deginum eg bíði eftir,
skínandi og signaðum
tá ið henda sorgarnáttin
svinnur fyri ljósinum,
tá ið eg skal Harran síggja,
langt frá tárur, synd og sorg,
allur ævir hann tilbiðja
har í lívsins ljósu borg.

Ljósinum eg bíði eftir
- tó í trúgv eg síggi tað –
av tí bjørtu morgunstjørnu,
sum skal skyggja klárt ein dag.
Gjøgnum gráu dimmalætting
síggi eg tað stíga hátt,
ljósið, sum skal reka burtur
hesa tungu, døpru nátt.

Harranum eg bíði eftir,
sum læt lívið fyri meg,
og sum lovar: Eg skal koma
heim til mín at taka teg!
Fótspor hans eg nærur hoyri,
skjótt, á, skjótt hann koma má,
og mær leingist, ja, mær leingist
honum brátt at búgva hjá.

Nú upprann løta Bjarna við deginum skínandi og signaðum. Við takksemi minnst vit Torbjørg og Bjarna Jøkladal.

Árni av Reyni

